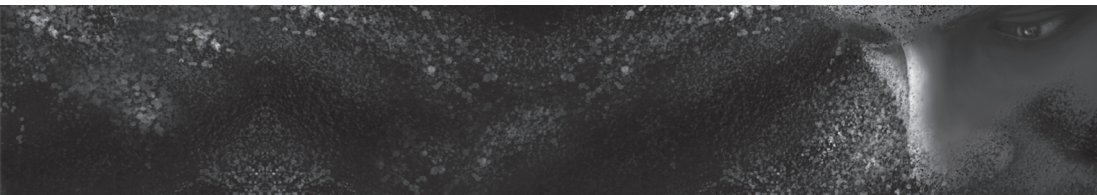

E D I T U R A S C R I P T U M[®]

FĂRÂME

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RĂȚIU, ALEXANDRU TIBERIU

Fărâme / Alexandru Tiberiu Rățiu. - Oradea: Scriptum, 2013
ISBN 978-973-1813-72-1

821.135.1-97-1

FĂRÂME

poezii creștine

Alexandru Rațiu

Editura Scriptum®
Oradea

© 2013 Alexandru Tiberiu Rațiu

Publicată de Editura Scriptum
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

sub titlul
Fărăme
de Alexandru Tiberiu Rațiu

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții.
Prima ediție.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-973-1813-72-1

Tiparul executat în U.E.

Cuprins

în ordinea apariției

Cuvânt înainte	9
1. Ca puii unei păsări	13
2. Hai cu mine	15
3. Despre bani.....	17
4. Lăudați pe Domnul	20
5. O mână.....	22
6. Plâng aleșii.....	24
7. Bătrânelul	26
8. A iubi pământ și apă.....	29
9. Tăcerea și-adevărul	31
10. Credința.....	32
11. Îndemn	34
12. Ce-s lucirile?	35
13. Retrospectivă	37
14. Pământul și trecătorul	39
15. Lâng-o poartă.....	41
16. Ni s-a uscat sămânța	44
17. Eu nu am puțință.....	46
18. Peșterile lumii	48
19. Lasă-mă în pace.....	50
20. Mă leg de Tine Doamne.....	52

21. Cu Isus.....	53
22. De nu.....	55
23. Seceriș.....	56
24. Tu și eu	58
25. Cuvântul Tău	59
26. Dreptatea omului.....	60

Cuprins

în ordine alfabetică

Cuvânt-înainte	9
1. A iubi pământ și apă	29
2. Bătrânelul	26
3. Ca puii unei păsări	13
4. Ce-s lucirile?	35
5. Crediința	32
6. Cu Isus	53
7. Cuvântul Tău	59
8. De nu	55
9. Despre bani	17
10. Dreptatea omului	60
11. Eu nu am putință	46
12. Hai cu mine	15
13. Îndemn	34
14. Lâng-o poartă	41
15. Lasă-mă în pace	50
16. Lăudați pe Domnul	20
17. Mă leg de Tine Doamne	52
18. Ni s-a uscat sămânța	44
19. O mână	22
20. Pământul și trecătorul	39

21. Peșterile lumii	48
22. Plâng aleșii.....	24
23. Retrospectivă	37
24. Seceriș.....	56
25. Tăcerea și-adevărul	31
26. Tu și eu	58

Cuvânt-înainte

*Știința îmi spune că Dumnezeu trebuie să existe. Minte
îmi spune că niciodată nu am să-L pot înțelege. Dar inima
îmi spune că nici nu trebuie să o fac.*

DAN BROWN

Deseori mă opresc în fața oglinzii din baie. Trec minute bune, și eu tot acolo sunt, pătruns de simțul intens al curiozității. Îmi observ liniile fizionomice generale, zăbovind rareori în dreptul particularităților. De la un anumit moment dat, nu mă mai recunosc; ochii îmi par străini, ca și cum nu mi-ar aparține, buzele sunt impersonale și necunoscute. Fără să vreau, îmi ridic palmele la nivelul feței, rotindu-le încet sub aceeași privire observativă, încărcată de neînțelesuri. După multe resorturi interioare, incertitudini și întrebări îndrăznețe, capitularea rămâne ultima opțiune. Las pleoapele să-mi cadă, iar mintea, după o secundă de întuneric, își reia acele atribuțiuni perfect normale, inteligibile, de care s-a lepădat atunci când a căzut în capcana oglinzii. Pentru puțin timp, eu, sufletul, am avut impresia că îmi văd învelișul, trupul. Ostenit din cauza acestei mici experiențe, mă retrag în camera mea, încărcat cu tot felul de ambiguități legate de perisabila mea existență. Sunt întristat pe Dumnezeu și lupt cu finitudinile pe care parcă în mod voit mi le-a încredințat. La urmă

de tot, făcând liniște deplină în lăuntrul meu, mă resemnez într-un mod ciudat, iertându-mi greșeala inițierii unui război și mai ciudat: un război fără adversar, în care eu lupt, eu pierd. Orice încercare de a mă rupe de lumea materială se plătește scump printr-o încordare puternică a duhului. Mintea nu rămâne nici ea neatinsă, căci, exersând meditația, dobândește o distructivă înclinație spre relativizare. Astfel, nimic nu îmi pare stabil, de nerăsturnat, nimic nu e absolut, totul se poate dezintegra sub presiunea exceselor gândirii.

Pe fondul acestor lupte, se deschide în inima mea o irezistibilă dorință de a-mi așterne pe hârtie doar acele gânduri care îmi sunt de folos; pentru asta este imperativ să recurg la o selecție extrem de minuțioasă. Doar atunci dau șansa Dumnezeului extraordinar, plin de putere, să mi Se descopere pas cu pas, la început doar prin textura consistentă a dulcegăriilor poetice. În El găsesc conexiuni, fricele de aur, frânghiile de credință și o multitudine de permutări spirituale de o mare valoare. Printr-o simplă deschidere a inimii și datorită acelei minime disponibilități din partea mea, neînțelesul își schimbă efectul avut asupra interiorului meu, transformându-se din împovărare în acceptare, din încăpățănare nerodnică, în degajare constructivă. Câteodată am impresia că Îl cunosc pe Dumnezeu, că partea luminoasă a meditației îmi conferă un luciu deosebit cu tentă spirituală. Analiza mecanismelor duhovnicești și infinitele teoretizări mi se par chiar îndestulătoare. Dar, la contactul cu domeniul aplicativ, noua cunoaștere se năruie devenind insuficientă. Inevitabil, Dumnezeu îmi pregătește o sumedenie de situații și circumstanțe în care îmi dovedește mie însumi că sunt slab, neputincios, uneori ignorant, că încercările mele de a ajunge la El sunt de-a dreptul inutile. Nu trece mult și înfrângerea care mi-o pricinuieste devine totală. Abia atunci renunț la tot ce credeam că știu, iar Dumnezeu mă ia de mână purtându-mă îngăduitor în continuare, culmea, tot pe deasupra vastelor câmpii de neînțelesuri, dar cu o nouă viziune, supusă acceptării.

Un reprezentant de seamă al Bisericii Greciei spunea: „La Dumnezeu ajungem printr-un anume mod de viață, nu printr-un anume fel de a gândi.”

Îi dau mare dreptate acestui om, încurajând partea practică a

credinței. Dumnezeu nu este doar un cumul de reguli și principii morale indestructibile, recunoscute de mai toate sufletele. El capătă savoare abia atunci când omul tace, făcând liniște în ungherele inimii. Interesant este că acea liniște nou creată, acel neant de tăcere care aparent nu conține nimic, se transformă treptat într-un izvor de putere care permite începerea practicării credinței.

Dumnezeu nu trebuie înțeles, nici nu poate fi. Existența Lui este categorică! El trebuie acceptat și urmat la diferență de un pas. E simplu...

Țin să-I mulțumesc Domnului Dumnezeu pentru că a început să dărâme micul meu univers al încâlcirilor lăuntrice; uite doar așa am început să scriu câteva versuri, semnul începerii unei noi etape în viața mea. Oricât de multe aş spune despre El, eu nu pot reliefa decât frânturi și schițe extrem de sumare ale sfințeniei și complexității Lui. Misterul dumnezeirii mă depășește.

Mulțumesc totodată familiei mele pentru sprijinul acordat, îndeosebi tatălui meu care nu a încetat să mă sprijine. Cu adevărat pot spune că sunt binecuvântat de Domnul într-un mod deosebit, din toate punctele de vedere. Vă îndemn dragi cititori să faceți din Dumnezeu esența existenței voastre. El să fie centrul fierbinte în jurul căruia să gravitați. Nimic nu e mai frumos decât să te știi înrădăcinat în ceva care nu va eșua niciodată; de asta are nevoie fiecare ființă umană. Dumnezeu a fost, este și va fi acel „Ceva” pentru fiecare suflet care tace. În liniște deplină descoperi locul unde este localizat El; un loc la care nu te-ai așteptat poate niciodată... mai aproape decât cel mai aproape.

Fiți binecuvântați și lectură plăcută!

ALEXANDRU T. RAȚIU
Oradea, iulie 2013

Ca puii unei păsări

Prin noaptea înnorată,
Pe drumuri nebătute,
Răpuși de frigul nopții
Și deznădăjduiți,
Cu trupuri ghemuite
Găsesc pe mulți adesea,
Ca puii unei păsări:
Flămânzi, goi, risipiți.

Ei pleacă fruntea-n palme
Obrajii să îi șteargă
Și-n praful de pe ele
Rostogolesc ușor,
Împovărate lacrimi
Ce duc zburând în zare,
Ca puii unei păsări:
Tristețe, zbucium, dor.

Dar, când lumina vie
Din cer stropește ochii,
Ei își întind privirea
Mai sus de cruda teamă;
Și-n inimi reci, trudite,
Nerăbdători așteaptă,
Ca puii unei păsări:
Căldură, pace, hrană.

Acum îi văd la hanuri
Cu ziduri pietruite;

Și-n mâinile curate
Ei pâinea o primesc;
Apoi străbat în tihnă
Grădinile în floare,
Ca puii unei păsări:
Ce împreună cresc.

Hai cu mine

Hai cu mine soare bun
Peste ape toate!
Înainte mergi pe drum
Eu să vin din spate!

Stai în fața mea ca scut
Pieptul Tău să-nfrunte
Vântul ce s-a abătut
Peste-a vieții luntre.

Vâsla-mi scapă-n vreme rea
Brațu-i ostenit.
Stai cu mine, nu pleca
Soare preaiubit!

Pân' la țarmuri, până-n zări
Du-mă cu iubire!
Fă din valuri lungi cărări,
Drum spre nemurire.

Pune vlagă-n coapsa mea
Și-n picior tărie!
Iar în ochi îmi pune-o stea
Și scânteii o mie!

Țărmurile-mi sunt dureri
Visuri ne-mplinite.
Fă Tu, Doamne, din poveri
Fericiri primite.

Smulge-mi vâslele de tot
Nu cumva să-mi zic:
„Sunt vânjos, de-aceea pot
Valul să-l despic!”

Și Te rog perechi, perechi
Nalță-mi pânze multe;
Care-or sta ochi și urechi
Glasul să-Ți asculte!

Suflă tu în ele iară
Vânturi ce-mi vor duce
Mica mea corăbioară
Spre-un tărâm mai dulce.

Iar odat’-acol’ ajuns,
Pe limanul verde,
Ține-mă de mână strâns!
Luntrea... se va pierde.

Despre bani

Despre bani, despre avere,
Despre lipsă și prisos,
Mă silesc acum a spune
Tot ce văd și ce miros.

Mâna mi-o îndrept cu milă
Creionașul să-l apuc,
Iar apoi cu mare silă
Rânduri bune sper să-aduc.

Banul e-un ansamblu mare,
Dintre care se disting
Părți întunecoase care
Toate sufletele-ating.

Mult râvnitele-i valori
Mai mereu ne dovedesc
Cât de mult mai e de lucru
Pe un plan duhovnicesc.

Banul umple ochi și inimi
De momeli înșelătoare;
Ce în cugete-amuțite
Par a fi atrăgătoare.

Iar apoi promite-n vise
C-ar deschide multe porți;
Dar degeaba sunt deschise
Dacă-n urmă vin doar morți!

Banul poate chiar să strice
Legături sudate bine.
Nu se teme de iubire
De respect sau de rușine!

Lipsa lui mereu aduce
Greutăți în multe case;
Certuri, vorbe de ocară,
Răni în suflet și poveri.

Tulburat adoarme omul,
Odihnindu-și a lui oase
Și mâhnit în duh și minte,
Vrea să uite ce-a fost ieri.

Cel bogat nu-și simte bine
Duhul prins în adormire.
Banii sunt doar alinare
Când nu are fericire.

Tihna, calmul sufletesc,
Nu pot fi din ei luate;
Mai degrabă se nutresc
Lăcrimări împovărate.

Banii-s binecuvântare
Când sunt puși la fapte bune,
Prin pustiuri neumblate
Izvorând câte-o minune.

Poți să-i faci în sărăcie
Firicele mici de ață
Care pot cârpi deodată
Greutățile din viață.

Banul este lunga scară
Între iad și rai întinsă,
Omu-i undeva la mijloc
Stând ades` nehotărât:
Dacă urcă-n sus la ceruri,
Inima-i va fi aprinsă.
De coboară către moarte
În abis va fi târât.

Dintre-aceste două lumi
Important e să alegi.
Dar, la ultima suflare,
Vei vedea ce-o să culegi!

Banii, folosește-i bine,
Ca o pârghe în viață,
Iar umbririle-i meschine
Să-ți servească drept... povață!

Lăudați pe Domnul!

Lăudați pe Domnul
Toți copii Lui;
Cu smerite inimi
Numele-I `nalțați!
Cânte-a-voastre coarde
Slava cea divină!
Pe altarul vostru
Jertfe așezați!

Lăudați fierbinte
Și cu dăruire,
Spunând tuturoră –
În cuvinte-alese –
Că a Sa iubire
Schimbă inimi triste,
Așezând în ele
Mari și noi succese!

Strângeți cu iubire
Măinile haine
Care dau cu pietre,
Vrând să vă omoare;
Căci atunci se-nalță
Doruri și suspine,
Laude către ceruri
Câte sunt sub soare!

Lăudați în taină
Ori cu vuiet mare,

Falnica-I putere
Ce-n isprăvi se vede.
Plângă ochii voștri
Sfânta Lui lucrare,
Plângă-n odăiță
Omul care crede!

Faceți fapte bune
Fără șovăire;
Iar în urma voastră
Să se vadă... aur!
Truda adunată,
Nu e risipire!
Ci o piatră rară
În al Lui tezaur.

O mână...

O mână strânsă pe cosor
Și-o față prăfuită,
Mereu vor coace pâine
Gustoasă, rumenită.

În aluatul ei
Se văd pogoane-ntinse,
Muncite cu răbdare
De palmele aprinse.

Și sufletul ce mușcă
Din miezul cel pufos
Își uită asudarea
Din lanul călduros.

Iar de rămân firimituri
Nu-și ia deloc răgaz,
Căci porumbeii lacomi
Așteaptă în pervaz.

Așa e pâinea frământată
Cu mâini bătătorite;
Nimic din ea nu-i lepădat
În miezuri risipite.

Și tihna ce-o aduce
În urma flămânzirii
Alungă focul palmei
Și suflul amorțirii.

Întâi e lucrul holdei
Sub raza încălzită
Apoi doar vine bobul
Și pâinea aurită.

Plâng aleșii

Plâng aleșii cerului,
Rugăciunea-i tare!
Cad vrăjmașii din văzduh
Fără ridicare!

Strigă limbile de foc –
Inima s-alinte!
S-a mișcat casa din loc,
Lacrima-i fierbinte!

Omul își întinde mâna,
Ochii-s ridicați!
Arde flacăra iubirii,
Pomii-s curățați!

Curg izvoarele cerești!
Sufletul se-adapă!
Curge fără încetare
Untdelemn și apă!

Dorul se așterne-n inimi,
Totu-i plin de pace!
Tinerii sunt plini de Duhul –
Nu ai ce le face!

Fug bolnavii printre rânduri,
Vindecați de boala lor!
Cântă pruncii-n altă limbă,
Spre uimirea tuturor!

Dumnezeu e între oameni,
Săvârșind minune!
Viața prinde rădăcină –
Asta-i rugăciune!

Bătrânelul

Era o dimineată rece,
Într-un oraș aglomerat,
Când, pe un trotuar, alene trece,
Așa, cam pe la ora zece,
Un bătrânel.

Din greu el cară-n spate-o traistă,
Cu mâini slăbite și plăpânde.
E îmbrăcat numai cu zdrențe
Și, cu picioare tremurânde,
Desculț, pășește pe asfalt.

Din când în când își scoate-o cârpă
Din buzunaru-i petecit.
Ușor își șterge ochii umezi
Și fruntea ce s-a ostenit.

Deodată își oprește pasul.
De pe urechea lui cea dreaptă,
Cu mâna leapădă căciula,
Căci se aude la o poartă
Șuvoi de cântece sublime
În armonii de viață pline
Și instrumente reci la coardă.

El dă să intre-n curtea largă...
Coboară traista de pe umăr,
Din nou își șterge ochii umezi
În care picuri grei se număr.
În fața treptelor ajunge

Și urcă-ncet până la ușă.
Deschide, intră și-apoi simte
Cum cineva pe umăr bate.
Și-o voce gravă care-i spune:
— Hei, aici nu-i loc de cerșit,
E un locaș de rugăciune!

Se dă bătrânul înapoi,
Speriat de cele auzite.
A doua oară dă să intre...
Aceeși voce gravă-i spune:
— Hei, aici nu-i loc de cerșit,
E un locaș de rugăciune!

Nu mai putu sărmanul om
Răceala străzii-n tălpi s-o care.
Nici mâinile înțepenite
S-apuce traista nu puteau
Era tot sloi, n-avea mâncare,
Ochii-i bolnavi mereu curgeau.

Acum simțea din greu amarul
Ce multă vreme l-a purtat,
Și gârbovit de anii vieții
Părea așa nemângâiat!

Dar dintr-o dată parcă-i trece
Prin trupul slab ciudat fior.
Căldura soarbe-n grabă frigul
Adânc în oase-nfripat.
Obrajii reci preling nectarul
În loc de lacrimi transformat.
Făptura-i simte-o forță blândă
În valuri peste ea cum cade

Și-un glas duios în tain'aude
Din ceruri parcă întrupat:
— Curaj bătrâne, mai încearcă,
Și ușa poate-o să-ți deschidă!
Eu stau de-atâta vreme-afară,
Și de atâția ani tot bat!

.....
Cuvântul strigă-n râu de ape
Și-n clipocitul de izvor:
— Ați sfârâmat voi, soră, frate
Al inimii greoi zăvor?

Ați rupt și drugii grei de-aramă,
Rămași din lumea rea sorginte?
Și filistenii-i alungară-ți
În case când au dat să intre?

Mai sunt acestea stăvilare
În calea Mielului jertfit?
Când mâna blândă bate-ntruna,
Auzi bătaia lămurit?

Lăsat-ai fagurul de miere
Cortul din lut să-l îndulcească?
Să schimbe toată plămădeala
Ca pomul tău frumos să crească?

Deschide-ți inima, popoare,
Fiul lui Dumnezeu să intre!
N-o ferecați cu tari zăvoare
Cu drugii și lanțuri n-o legați
Se vrea iubire, nu cuvinte,
Stăpân al casei să-L lăsați!

A iubi pământ și apă

A iubi pământ și apă,
Folosind greșit iubirea,
E-un păcat întins pe-o tavă
Care-ascunde otrăvirea.

Însă a iubi Cuvântul –
Glasul tainic din ureche –
E un foc ce-l duce vântul,
Mistuind iubirea veche.

A râvni la culmi semețe
Care urcă spre etern
E un chip cu două fețe
Ce alunecă-n infern.

Dar credința făurită
Într-un duh umil, mereu,
E o scară aurită
Între om și Dumnezeu.

A vorbi cu gingășie
De pe-o limbă fără frâu
E ca umbra cenușie
Astupată-n bob de grâu.

Însă inima deschisă
Pune viața în cuvinte;
E-un potir cu toarta scrisă
Care toarnă în morminte.

A rămâne sloi de gheață
La durerea celui slab
E-un vârtej ascuns în ceață
Ce te-ar înghiți degrab'.

Ajutorul potrivit
Însă nu e lăcomos;
E-un cărbune iscusit,
Desenând un chip milos.

A uita de veșnicie,
Printre pânze de corăbii,
E ca piatra din pustie,
Alungând un pâlț de vrăbii.

Dar ființa îndreptată
Către viața ce-o să vină,
Nu-i decât o nestemată
Șlefuită prin lumină.